

Sygnatura akt II AKa 58/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka (spr.)

SA Maciej Skórniak

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Magdaleny Dyduch prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu 15 listopada 2023 r.

sprawy A. G.

oskarżonego z art. art. 56 § 1 k.k.s. i art. 76 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 76 § 1 k.k.s., w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s., i art. 62 § 2 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 10 października 2022 r., sygn. akt III K 156/20

I. uchyla orzeczenie zawarte w punkcie II części rozstrzygającej i postępowanie w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu w punkcie IX części rozstrzygającej obniża do 2 (dwóch) lat i na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza jej wykonanie na okres próby 5 (pięciu) lat, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonego A. G. na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza mu 20400 złotych opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 10 października 2022 r., III K 156/20:

I. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 76 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 76 § 1 k.k.s., w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 punkt 1 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. G. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości uszczuplonego podatku VAT w kwocie 2 025 019 zł;

III. na podstawie art. 22 § 2 pkt 5 kks orzekł wobec oskarżonego A. G. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej oraz zajmowania stanowisk w organach zarządzających i nadzorczych spółek przez okres 5 lat;

IV. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 listopada 2018r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

V. na podstawie art. 8 § 2,3 k.k.s przyjął, iż zachowania oskarżonego A. G. opisane w punktach I i II części wstępnej wyroku pozostają w zbiegu idealnym i ustalił, że wykonaniu podlega kara orzeczona w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku;

VI. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 listopada 2018r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. 8 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

VII. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie IV. części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s., i art. 62 § 2 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 punkt 1 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. G. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

VIII. na podstawie art. 8 § 2,3 k.k.s przyjął, iż zachowania oskarżonego A. G. opisane w punktach III i IV części wstępnej wyroku pozostają w zbiegu idealnym i ustalił, że wykonaniu podlega kara orzeczona w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku;

IX. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 39 § 1 i 2 kks połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone w pkt. IV i VI części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) złotych;

X. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając obrazę prawa materialnego, tj. art. 33§1 KKS przez orzeczenie środka karnego nieznanego ustawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439§1 pkt 5 KPK i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżyła w całości obrończyni oskarżonego r.pr. M. B. (1) zarzucając:

I. obrazę prawa materialnego, tj. art. 33§1 KKS przez orzeczenie w punkcie II części rozstrzygającej środka karnego nieznanego ustawie w postaci przypadku równowartości uszczuplonego podatku VAT, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą,

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 7 KPK w zw. z art. 167 KPK, art. 170§1 pkt 2 i 3 KPK przez nierozpoznanie wniosków dowodowych złożonych 20.07.2020 r. o zwrócenie się do administracji podatkowej Republiki Słowacji o informacje podatkowe dotyczące spółki (...) w L.,

2. art. 7 KPK i art. 410 KPK przez oparcie wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym w zakresie:

a) zeznań A. U., B. B. (1) i L. B. przez ich nierzetelną ocenę i odmówienie wiarygodności,

b) wyjaśnień A. G. przez ich nierzetelną ocenę,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że okoliczności sprawy uzasadniają ustalenie, że A. G. wypełnił znamiona przestępstw z art. 56§1 KKS i art. 76§1 KKS oraz art. 286§1 KK.

We wniosku odwoławczym skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył w całości także drugi obrońca A. G., tj. adw. W. K., zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść co do umyślności działania oskarżonego, co doprowadziło do dowolnego ustalenia, że:

1. składając deklaracje VAT-7 podawał w nich nieprawdę,

2. doprowadził oraz usiłował doprowadzić skarb państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez uszczuplenie i narażenie na uszczuplenie należności z tytułu podatku VAT,

3. wystawiał faktury VAT, dokumenty magazynowe WZ i dokumenty kasowe, w których poświadczał nieprawdę,

działając z zamiarem bezpośrednim lub co najmniej ewentualnym, co pozwoliło na przypisanie mu winy,

II. rażąco niewspółmierność kary przez orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji, a nie zasadę absorpcji,

III. obrazę prawa materialnego, tj. art. 33§1 KKS przez orzeczenie środka karnego nieznanego ustawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył co następuje. We wszystkich apelacjach trafny jest zarzut obrazę przepisu art. 33§1 KKS przez orzeczenie środka karnego nieznanego ustawie. Podzielając ten zarzut sąd odwoławczy

uchylił orzeczenie zawarte w punkcie II części rozstrzygającej i w tym zakresie sprawę A. G. przekazał sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zasadny jest także zarzut wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności niewspółmiernie surowej w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej i stopnia winy. W pozostałym zakresie obie apelacje oskarżonego są niezasadne.

Odnosnie do zarzutu nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych z 20.07.2020 r., podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego, zważyć należy, że pierwsza rozprawa główna odbyła się 7 września 2020 r., a przewod sądowy został otwarty 22 września 2020 r. Na żadnym terminie rozprawy głównej, przez prawie dwa lata prowadzenia postępowania sądowego nie złożono wniosku, o którym mowa w zarzucie skargi. Przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2022 r. obrońcy oskarżonego oświadczyli, że nie składają wniosków dowodowych.

Wniosek dowodowy z 20 lipca 2020 r. został złożony na etapie postępowania międzyinstancyjnego. Późniejsze postępowanie wnioskodawców świadczy zaś o tym, że okoliczności, które miały być udowodnione straciły na znaczeniu, a sam wniosek okazał się nieistotny i dlatego nie był ponowiony na rozprawie głównej albo wnioskodawcy zapomnieli o złożonym wniosku albo zaniechali przypomnienia sądowi meriti o potrzebie rozpoznania wniosku, chcąc wykorzystać tę okoliczność jako zarzut w apelacji. Pierwsze dwie sytuacje wskazują, że okoliczność, która miała być udowodniona nie miała znaczenia dla rozpoznania sprawy. Trzecia sytuacja wskazuje zaś na skrajnie niełojalne i nierzetelne postępowanie w stosunku do oskarżonego i sądu a quo.

Wydaje się oczywiste, że w interesie oskarżonego jest korzystne dla niego rozstrzygnięcie o przedmiocie postępowania i winie. Jeżeli więc okoliczność, którą zamierzano udowodnić za pomocą rzeczony wniosek miała znaczenie dla korzystnego dla oskarżonego rozpoznania sprawy, obowiązkiem autora było ponowienie wniosku na rozprawie głównej i domaganie się jego rozpoznania. Należy mieć też w polu widzenia, że w interesie oskarżonego jest szybkie i sprawne rozpoznanie sprawy, a przez to ograniczenie czasu i kosztów finansowych związanych z prowadzeniem postępowania. Z tego względu, powinnością autora wniosku było doprowadzenie do jego rozpoznania na rozprawie głównej, a nie narażanie oskarżonego na uciążliwości wynikające z przedłużającego się postępowania.

W końcu należy zauważyć, że na rozprawie w dniu 21 marca 2022 r. obrońca oskarżonego złożył wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka L. C. na okoliczność kontaktów biznesowych oskarżonego ze spółką (...) w L. na Słowacji, celem wykazania, że w okresie od stycznia 2008 r. do listopada 2009 r. to przedsiębiorstwo współpracowało z przedsiębiorstwem oskarżonego, zatrudniając wspólnych pracowników oraz wykazania, że posiada ono dokumenty wystawione przez oskarżonego w tym faktury VAT. Wymieniony wniosek zmierzał w istocie do ustalenia tych samych okoliczności, co wniosek z 20 lipca 2020 r. Wniosek ten został uwzględniony i L. C. został przesłuchany na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2022 r.

Wymienione okoliczności jednoznacznie wskazują, że omawiany zarzut jest niezasadny, gdyż nierozpoznanie przez sąd wniosku dowodowego z 20 lipca 2020 r. nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Nie sposób w inny sposób wytłumaczyć postępowania obrońców oskarżonego. Odrzucić należy celowe zaniechanie przedstawienia wniosku na rozprawie głównej, gdyż stanowiłoby to naruszenie kardynalnej zasady działania na korzyść oskarżonego. Nie do zaakceptowania jest też uwaga, że obrońcy zapomnieli o wniosku złożonym przed otwarciem rozprawy głównej. Jedynym sensownym i racjonalnym wytłumaczeniem zaistniałej sytuacji jest uznanie, że okoliczność, która miała być udowodniona przestała mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. W przeciwnym wypadku, zaniechanie złożenia wniosku na rozprawie głównej oznaczałoby działanie na niekorzyść oskarżonego.

Dalsze zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych są oczywiście bezzasadne. W obu apelacjach podnosi się, że sąd a quo dowolnie ocenił dowody z zeznań A. U. oraz B. B. (1) i L. B., przez co błędnie ustalił, że oskarżony umyślnie prowadził nierzetelne urządzenia księgowe, poświadczając nieprawdę w dokumentach finansowych, zwłaszcza w fakturach VAT oraz naraził skarb państwa na szczyplenie należności z tytułu podatku VAT. Podaje się, że księgowość przedsiębiorstwa oskarżonego była prowadzone przez B. i A. B., wobec czego oskarżony nie mógł w zamiarze bezpośrednim nierzetelnie prowadzić ksiąg, gdyż wpisy były dokonywane przez osoby

posiadające stosowne kwalifikacje. Oskarżony wyjaśnił też, że faktury VAT odpowiadały przeprowadzonym operacjom gospodarczym i posługiwał się nimi dla celów księgowych bez zamiaru popełnienia przestępstwa (s. 7 apelacji r.pr. M. B. oraz s. 5 apelacji adw. W. K.).

Autorom obu skarg umknęło, że na rozprawie w dniu 26 maja 2021 r. B. B. (1) zeznała, że deklaracje VAT były sporządzane na podstawie dokumentów źródłowych dostarczanych przez różne osoby z firmy (...), prawdopodobnie przez panią A. i samego oskarżonego. Świadek pamiętała zdarzenie, w którym oskarżony dostarczył faktury od jakiejś firmy z siedzibą przy ul. (...), gdzie były stare budynki po wojskach radzieckich. B. B. (1) znała tę okolicę, gdyż przy ul. (...) miała biuro. Pod adresem wskazanym na fakturach nie działało żadne przedsiębiorstwo, o czym powiedziała oskarżonemu. W wyniku kontroli krzyżowej przeprowadzonej przez urząd skarbowy ustalono, że oskarżony odliczył podatek VAT od fikcyjnych faktur.

Na rozprawie w dniu 5 lipca 2021 r. A. U. zeznała zaś, że u oskarżonego pracowała w dziale księgowości razem z T. P.. W 2008 r. nastąpił kryzys w Stanach Zjednoczonych i kurs dolara z dnia na dzień znacznie spadł. Oskarżony miał podpisane umowy na transakcje walutowe, w których kurs dolara był znacznie wyższy. Spowodowało to milionowe straty. Komornik zajął rachunki bankowe i firma została odcięta od pieniędzy. Nie było na opłaty za media, wypłaty dla pracowników, zapłacenie za towar. Inne przedsiębiorstwa przestały odbierać zamówiony towar. Oskarżony próbował ratować firmę i część obciążeń finansowych przerzucił na firmę swojej córki. Dokumenty księgowe były wystawiane na polecenie oskarżonego i zdaniem świadka odpowiadały one rzeczywistości, choć nie widziała dostarczanego i odbieranego towaru, gdyż jej biuro mieściło się na piętrze.

Na rozprawie w dniu 8 listopada 2021 r. G. K., która była syndykiem masy upadłości spółki (...) należącej do oskarżonego zeznała, że w 2008 r. „firma ta zatrudniała niewielu pracowników i nie mogła prowadzić tak ogromnego obrotu gospodarczego jaki był wykazywany w dokumentach”. W związku z tym zawiadomiła urząd skarbowy i prokuraturę.

Z wymienionych dowodów wynika, że dokumenty księgowe wystawiane przez oskarżonego oraz ewidencjonowane przez niego w urządzeniach księgowych były obiektywnie nierzetelne, gdyż nie odpowiadały rzeczywistym zdarzeniom gospodarczym. Wynika również, że oskarżony miał tego świadomość, gdyż na fikcyjność tych dokumentów zwracała mu uwagę B. B. (1).

Odnosić również należy, że na rozprawie w dniu 12 lutego 2021 r. M. B. (3) podał, że u oskarżonego zajmował się procedurą celną, w tym dostawami i odbiorem towaru. W 2008 r. „wszystko wygasło”. Obroty wynosiły 15-20% w stosunku do tych z lat ubiegłych. „Ruch magazynowy odbywał się, ale z zminimalizowanym zakresem”. Natomiast K. J., który był magazynierem zeznał, że w 2008 r. wszyscy zostali zwolnieni, a R. G., który też był magazynierem, że w 2008 r. firma z dnia na dzień zakończyła działalność. Magazyn był oklepany przez bank. Tożsame w treści zeznania złożyli na rozprawie w dniu 22 marca 2021 r. I. M., P. B. i P. N., a na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2021 r. J. M., S. S., B. M., I. S. i M. S..

Zeznania kolejnych świadków przedstawiających w taki sam lub zbliżony sposób upadek przedsiębiorstwa oskarżonego, zakończenie przez niego działalności gospodarczej, prowadzenie postępowań egzekucyjnych przez banki oraz innych wierzycieli, przedstawił sąd a quo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie ma powodu, aby zeznania tych świadków przedstawiać jeszcze raz.

Dowody te jednoznacznie wskazują na niezasadność sformułowanych w obu apelacjach zarzutów obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił wszystkie dowody ujawnione na rozprawie głównej. Co więcej, sąd ocenił każdy dowód z osobna, po czym skonfrontował ze sobą poszczególne dowody, a na końcu przedstawił kompleksową ocenę wszystkich ujawnionych dowodów. Wbrew zarzutom obu apelacji, na podstawie wszystkich dowodów sąd ustalił nie tylko okoliczności przedmiotowe stanowiące znamiona przypisanych mu przestępstw i przestępstw skarbowych, ale również okoliczności podmiotowe, prawidłowo ustalając, że działał on umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji mają oparcie w dowodach, które zostały przeprowadzone zgodnie z obowiązującą procedurą, co nie jest kwestionowane przez strony oraz w dowodach ujawnionych na rozprawie głównej. Dyskwalifikowanie tych ustaleń jest bezpodstawne i nieuzasadnione.

Natomiast zasadnie podnosi się zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu. Przy cenie stopnia zawinienia oskarżonego należy mieć wszak na względzie nadzwyczajne i niezależne od niego okoliczności, które w 2008 r. doprowadziły do kryzysu gospodarczego i spowodowały upadłość bardzo wielu przedsiębiorstw w Polsce i za granicą. Kryzys ten był na tyle niespodziewany i nieoczekiwany, że oskarżony nie zdołał podjąć czynności zaradczych ograniczających finansowe skutki zawartych umów, co doprowadziło do powstania wielomilionowych strat. Kontrahenci przestali dostarczać i odbierać towary, co spowodowało zahamowanie obrotu gospodarczego, a przez to, brak możliwości obsługi wierzycieli i kredytów bankowych. Pociągnęło to za sobą postępowania cywilne i egzekucyjne oraz zajęcie rachunków bankowych.

Należy mieć również w polu widzenia, że oskarżony ma obecnie 62 lata. Z wywiadu środowiskowego oraz z protokołu rozprawy głównej z 22 września 2020 r. wynika, że cierpi na bardzo poważne choroby serca i płuc. Podjął też leczenie choroby alkoholowej, na którą zapadł po 2008 r., choć nie utrzymuje abstynencji.

Nie może również umknąć i ta okoliczność, że wszystkie przypisane oskarżonemu czyny łączy związek przedmiotowy, gdyż spowodowane zostały podanymi wyżej okolicznościami i odnoszą się do tych samych zdarzeń.

Wymienione okoliczności zostały pominięte przez sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary. Natomiast w ocenie sądu odwoławczego zasługują one na uwzględnienie. Z tych względów, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu w punkcie IX części rozstrzygającej obniżył do 2 lat, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 5 lat, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Mając to wszystko na względzie, orzeczono jak na wstępie.

<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Wiesław Pędziwiatr</i>	<i>SSA Maciej Skórniak</i>
----------------------------------	--------------------------------------	-----------------------------------